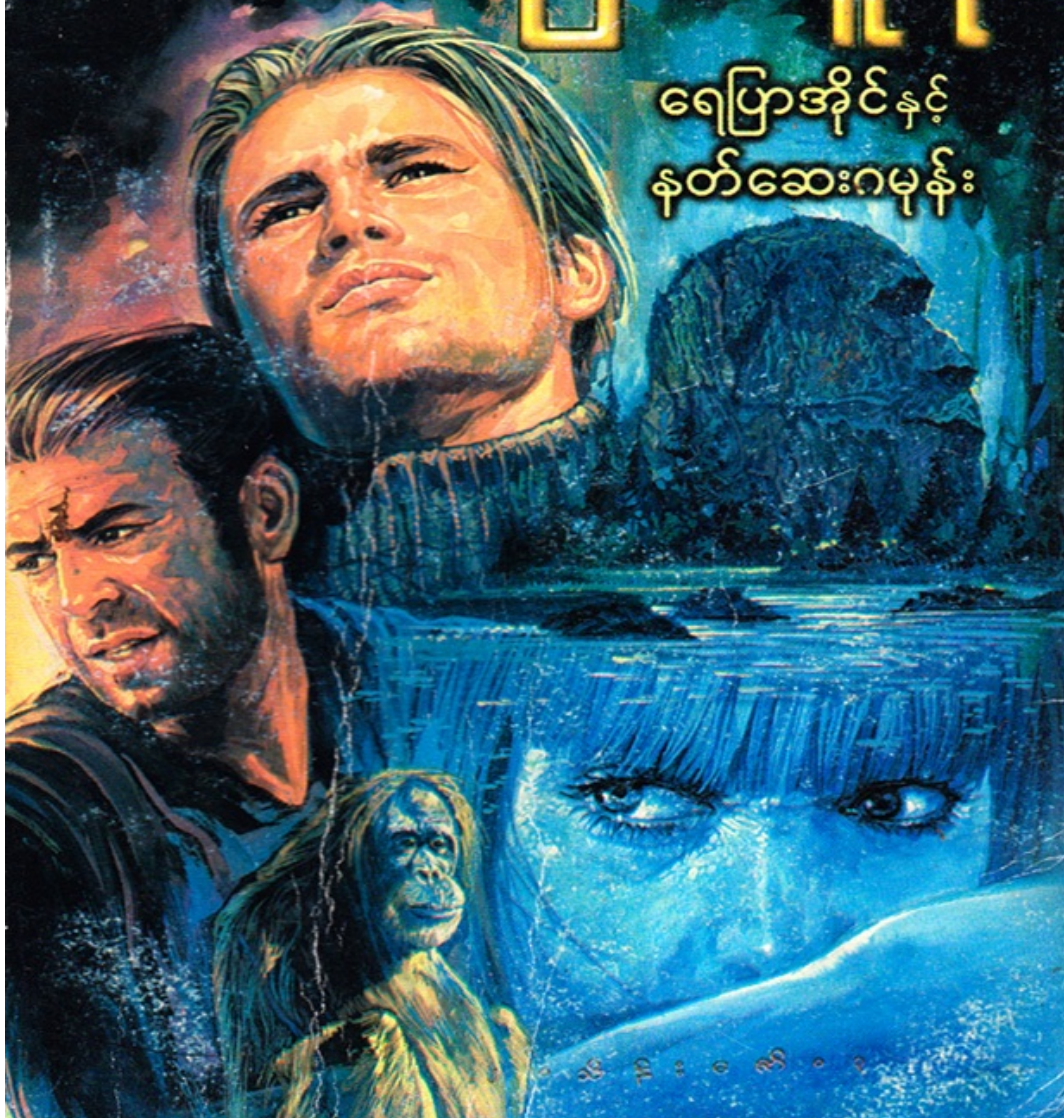

မင်းမြတ်သူရ

ရေပြာအိုင်နှင့်
နတ်ဆေးဂမုန်း

နိဒါန်း

အများကြီး မြောက်ပင့်တင်ခံရပြီဆိုရင်

အများကြီး လိမ်ညာခံရဖို့ သေချာနေပြီ

ချမ်းမြေ့သရဖီလိပ်ပွင့်

တစ်နေ့သ၌ တရုတ်မြန်မာနယ်စပ် တာဝန်ခံအနီးရှိ ရွှေကျင်ခြင်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်း ကြောင်းပြုသော ရွာကလေး၏ အပြင်ဘက်ရှိ စမ်းချောင်းကလေးအနီးတွင် ရွာသူရွာသားတစ်စုသည် မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကိုချီပိုး၍ သယ်ဆောင်လာလေ၏။

ကလေးငယ်ကို ရွာသူကြီးက သယ်ဆောင်လာပြီး ရွာသူရွာသားများသည် နောက်မှ တိတ် တ ဆိတ်လိုက်ပါလာကြ၏။

စမ်းချောင်းကလေး၏ အစပ်သို့ရောက်သောအခါ လှေငယ်လေးတစ်စီးကို တွေ့ရ၏။

ရွာသူကြီးသည် လှေငယ်လေးအနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် အနောက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“တကယ်တော့ မွေးကင်းစကလေးငယ်လေးကို ဒီလိုမလုပ်သင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလဲ အရဲ စွန့်ပြီး ဘယ်သူမှ မမွေးရဲဘူးလေ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွာသူကြီးအနီးသို့ လူကြီးတစ်ဦးရောက်လာပြီး ကလေးငယ်ကို အနီးကပ်ကြည့်ကာ

“ကလေးရဲ့ ကံကြမ္မာကလဲ ဆိုးဝါးလွန်းပါတယ်။ မွေးကတည်းက ကံကြမ္မာနိမ့်ပါးနေတဲ့ ကလေးကို ကျုပ်တို့ရွာသားထဲက ဘယ်လိုလူမျိုးက အရဲစွန့်ပြီး မွေးဖွားရဲမှာလဲ တော်ကြာ သူ့ရဲ့ညံ့ ဖျင်းလှတဲ့ ကံကြမ္မာက ကျုပ်တို့ရွာကို ကူးစက်သွားနိုင်တယ်လေ..”

ဟု ပြောကာ ကလေးကို တစ်လှည့်ချီပိုးလိုက်၏။ ရွာသူရွာသားများသည် ကလေးအနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာပြီး ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကာ

“ကလေးက ကံကြမ္မာသာမကောင်းတာ၊ ဖြူဖြူတုတ်တုတ်လေးနော်”

“ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး”

“ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြွေးပါလာလို့နဲ့တူတယ်”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြ၏။

သူကြီးသည် ကလေးငယ်ကို တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းဝန်းချီပိုး၍ အမျိုးမျိုးပြောဆို နေ သော ရွာသူရွာသားများကို ကြည့်၍ အံ့ကိုကြိတ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ဟေ့၊ အားလုံးတော်ကြတော့၊ ကလေးကို ကျုပ်လက်ထဲကိုပေး၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ ကလေးအတွက်ကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာ ပါလာရင်တော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးဖွားမဲ့သူပေါ် လာမှာပဲ..”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွာသူရွာသားများသည် ကလေးကို တစ်ယောက်တစ်လက် ချီပိုးနေရာမှ သူကြီးလက်သို့ မပေးချင်ပေးချင်ဖြင့် လွှဲအပ်လိုက်လေ၏။

သူကြီးမင်းသည် အာဏာပါးကွက်သားနှင့်တူသော မိမိ၏ အဖြစ်ကို

ယူကြီးမရဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကမ္ဘာမီးလောင်တော့
သားကောင်းကိုချနင်းရမှာပေါ့၊ ဘကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးရယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်ကာ ကလေးကိုပိုက်၍ ရေစပ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ
ဆင်းခဲ့လေ၏။ စမ်းချောင်း ၏ အစပ်သည် သူကြီး၏ ပေါင်လယ်သို့သာ ရေရှိ၏။
သူကြီးသည် လှေငယ်လေးအနီးသို့ ရောက်သော အခါရေစပ်မှ ရွာသားတစ်ဦး
ကမ်းပေးသော စောင်တစ်ထည်ကို လှေအတွင်း၌ ခင်း၍ ထွေးပွေ့ထား သော
ကလေးငယ်ကို လှေထဲသို့ချလိုက်လေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် လှေထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသော
ကလေးငယ်ကိုကြည့်၍ စိတ် မကောင်းဟန်ရှိကြ၏။

သူကြီးမင်းသည် ကလေးငယ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေရာမှ
တောစောင့်နတ်၊ တောင် စောင့်နတ်အပေါင်းကိုတိုင်တည်၍ ကလေးအတွက်
ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပေးလိုက်၏။

ရွာသူရွာသားထဲမှ အသည်းနုဟန်ရှိသော မိန်းမတစ်ဦးက မျက်ရည်များ
ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကေလေးငယ်ကိုကြည့်ရှုနေ၏။

သူကြီးမင်းသည် လှေငယ်လေးအတွင်း ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသော
ကလေးငယ်ကို သံယောဇဉ် ဖြတ်တောက်လိုဟန်ဖြင့် အံကိုကြိတ်လိုက်ပြီး၊
လှေငယ်ကို ရေစပ်မှ တွန်းထုတ်လိုက်၏။

လှေငယ်လေးသည် သူကြီးမင်းတွန်းလွှတ်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့်
လှုပ်ရှားလူးလွန်ပြီး စမ်း ချောင်းထဲမှ ရွေ့လျားသွား၏။

စမ်းချောင်းကလေးသည် ရေစီးညင်သာသဖြင့် လှေငယ်ကလေးသည်
တရွေ့ရွေ့မျောပါသွား ၏။

လှေငယ်ကလေးသည် ရွာသူရွာသားများ၏ အနီးမှ တဖြည်းဖြည်း
ဝေးကွာသွား၏။

ဟိုဝေးဝေးတွင် မြူများအုံ့ဆိုင်းနေသောကြောင့် လှေငယ်ကလေးကို
မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်တွေ့ ရတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှေငယ်လေးအတွင်းရှိ ကလေးငယ်၏ ငိုသံကို
စတင်ကြားရလေ၏။

ကလေးငယ်၏ ငိုသံကြောင့်ရွာသူရွာသားများ မျက်နှာပျက်သွားကြပြီး
သူကြီးမင်း၏ အနီး တွင် ရပ်နေသော လူကြီးက

“ကလေးငိုနေပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ သူကြီးသည် မြူများအုံ့ဆိုင်းနေသော
ကန်ရေပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ စိတ်အားတင်းလိုက်ဟန်ဖြင့် အံကိုကြိတ်၍

“သူ ကံကောင်းမှာပါ။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်တွေ့ပြီး
မွေးစားဖြစ်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

သူကြီးမင်းသည် ရွာသူရွာသားများ ခြံရံလျက် ရွာတွင်းသို့
ပြန်ဝင်လာရင်း ကလေးငယ်၏ ဆိုးဝါးလှသော ဘဝနောက်ကြောင်းကို
တွေးတောနေလေ၏။

ကလေးငယ်၏ ဘိုးဘွားများသည် ယခင်က သူတို့ရွာသားများပင်ဖြစ်၏
။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ရွှေကျင်ရခက်ခဲလှသဖြင့် ရွာနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသောနေရာသို့
ပြောင်းရွှေ့၍ ရွှေကျင်သောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။

ကလေးငယ်၏ အဖေနှင့်အမေကမူ ရွာတွင်သာနေထိုင်ပြီး ရွှေကျင်သော
အလုပ်ကို လုပ် ကိုင်၏။

လွန်ခဲ့သောနေ့က ကလေးငယ်၏ ဘိုးဘွားများ

တောင်ပြိုပြီးအသက်ဆုံးပါးသွားကြောင်း သတင်းဆိုးကို ရရှိ၏။ ထိုအခါ ကလေးငယ်၏ ဖခင်သည် တောင်ပြိုသောနေရာသို့ ကမန်းကတန်းပြေး ဤ ဖခင်နှင့် မိခင်ကို ဝမ်းပန်းတနည်းကြည့်ရှု၏။

ထို့နောက် သွေးနုသားနုနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိန်းမဖြစ်သူကို စိတ်မချသဖြင့် ရွာသို့အမြန်ပြန် လာခဲ့၏။

လမ်းခရီး၌ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထမင်းထုပ်ကို ဖြည့်၍ နေ့လယ်စာ စားသောက်နေစဉ် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်၏ ကိုက်ခဲမှုကို ခံလိုက်ရ၏။

မိဘများနှင့် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ သတင်းဆိုးကို ကြားသိလိုက်သော ကလေးငယ်၏ မိခင် သည် မီးတွင်းထဲမှာပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့၏။

ရွာသူရွာသားများသည် ကလေးငယ်၏ မိခင်နှင့်ဖခင်ကို အတူယှဉ်တွဲ၍ မြှုပ်နှံပေးခဲ့ရ၏။

ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာကို ရင်ဆိုင်ရသော ကလေးငယ်အတွက် ကရုဏာသက်ကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကလေးငယ်ကို ကြီးပြင်းအောင် မည်သူမျှ မွေးမြူရန် မပုံရဲကြ။

ကလေးငယ်ကိုမွေးမြူသူသည် ကလေးနှင့်အတူ ပါလာသော ကံကြမ္မာဆိုးကို ကူးစက်ခံရ မည်ဖြစ်၏။

သူကြီးမင်းသည် မောင်းခတ်၍ ရွာသူရွာသားများကို ခေါ်ယူကာ ကလေးငယ်ကိုမွေးမြူ လိုသူ ရှိ မရှိ မေးမြန်းခဲ့၏။

သို့သော် ရွာသူရွာသားအားလုံး ကလေးငယ်ကို ကရုဏာသက်ရုံကလွဲ၍

ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာကို လွှဲပြောင်းယူရန် ဆန္ဒမရှိကြပေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူကြီးမင်းသည် ရွာတွင် အစဉ်အဆက် လိုက်နာခဲ့ရသော ဓလေ့ထုံးစံကို အသုံးပြုရလေတော့၏။

ထိုထုံးစံမှာ ကလေးငယ်ကို ရေတွင်မျှော်၍ ရွာနှင့်ဝေးရာ နေရာသို့ စေလွှတ်လိုက်ရန်ဖြစ်၏။

ရေတွင်မျှော်ခံရသော ကလေးသည် ကံကောင်းထောက်မလျှင် ကလေးအား မွေးစားလိုသူနှင့် တွေ့ဆုံမည်ဖြစ်၏။

ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသောအခါတွင်မူ စမ်းချောင်းထဲမှာပင် မွေးဖွားလိုသူမရှိဘဲ အသက်ဆုံး ရမည်ဖြစ်၏။

သူကြီးမင်းသည် ကလေးငယ်၏ ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာကိုဆက်၍ မတွေးရဲတော့ဘဲ ခေါင်း ကိုခါယမ်း၍ ရွာထဲသို့ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

မြူများအုံ့ဆိုင်းနေသော စမ်းချောင်းထဲတွင် လှေငယ်ကလေးသည် တရွေ့ရွေ့မျောပါးနေ လေ၏။

ကလေးငယ်၏ ငိုသံသဲ့သဲ့ကလေးသည် မြူများကို ဖောက်ထွင်း၍ ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့သို့ ပျံ့နှံ့ သွားလေ၏။

လှေကလေးသည် တရွေ့ရွေ့ မျောပါနေရာမှ ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် ရွှေ့ကျင်ရန် ကရိယာ များကို ပြုပြင်နေသူ လူတစ်စုသည် လှေကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်သူတစ်ဦးက အပေါ်အကျ...ကို ချွတ်၍ စမ်းချောင်းထဲသို့ ဆင်းကာ လှေငယ်ရှိရာသို့ ဆီးကြိုရောက်ရှိသွားပြီးလှေကို ကမ်းစပ်သို့ ဆွဲယူလာလေ၏။

ကမ်းစပ်သို့ရောက်သောအခါ ရွှေ့ကျင်သမားများသည် လှေအတွင်းမှ

ကလေးကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်

“ပြုလ်ဆိုးဝင်လို့ ရေမျှောခံရတဲ့ကလေးနဲ့တူတယ်။ သနားစရာကွာ၊ ပြန်မျှောလိုက်၊ မျှောလိုက်၊ တော်ကြာ၊ မကောင်းတဲ့ကံတွေ ငါတို့ကို ကူးစက်နေဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ရွှေကျင်သူများသည် ကလေးငယ်ကို သနားကရုဏာ သက်သော်လည်း ထိုအရပ်၏ မလေ့ထုံး စံအရ ကံကြမ္မာဆိုးများ ကူးစက်ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ လှေငယ် ကို ပြန်မျှောလိုက်လေ၏ ။

လှေငယ်ကလေးသည် စမ်းချောင်းအတွင်း တရွေ့ရွေ့ မျောပါသွားပြန်၏

။

ကလေးငယ်သည် လှေထဲတွင် ငိုယို၍ မျောပါသွားရှာ၏ ။

လှေငယ်ကလေးသည် ကလေးငယ်ကို ခေါ်ဆောင်၍ အတန်ကြာအောင် မျောပါနေပြီးနောက် ချုံနွယ်များဖြင့် ငြိစွန်းပြီး ရေထဲတွင် မျောပါခြင်း မရှိတော့ဘဲ ရပ်နားနေလေ၏ ။

ကလေးငယ်သည် လှေကလေးထဲတွင် ငိုယိုနေဆဲရှိနေလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှေငယ်လေးတစ်စီးသည် စမ်းချောင်း၏ တစ်ဖက်မှ ဆန်တက်လာလေ၏ ။

လှေကလေးကို လှော်ခတ်လာသူမှာ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏ ။

မိန်းမပျိုသည် လှေကလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ လှော်ခတ်နေရာမှ ကလေးငိုသံကြောင့် သူမ၏ လှပသော မျက်နှာလေးတွင် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပေါ်လာပြီး ကလေးငိုသံကြားရာသို့ မှန်းဆ၍ လှေကို လှော်ခတ်ခဲ့၏ ။

ခဏကြာလျှင် ချုံနွယ်များဖြင့် ငြိစွန်းနေသော
လှေကလေးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ချောမောလှပသော မိန်းမသည် ကလေးငိုသံထွက်ပေါ်နေသော
လှေရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာ လှော်ခတ်သွားလေ၏။

လှေ၏ အနီးသို့ရောက်သောအခါ ငိုယိုနေသောကလေးငယ်ကို တွေ့ရ၍
မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကြည့်စမ်း လှေထဲမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ငိုနေပါလား၊
သူ့မိဘတွေ ဘယ်ကိုရောက်နေ ပါလိမ့်၊ လှေကလဲ စမ်းချောင်းထဲမှာ
မျောပါလာပုံရတယ်၊ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရင် ရေထဲမျောပါသွား နိုင်တယ်၊
ကလေးကိုငါယူပြီး မိဘတွေကို စုံစမ်းရမယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ ကလေးငယ်ကို သူမ၏ လှေပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းယူကာ
လှေကို လှော်ခတ်ခဲ့ လေ၏။

ကလေးငယ်သည် အသားအရည် ဖြူစင်ဝင်းပပြီး
ချစ်စဖွယ်အလွန်ကောင်းကြောင်းတွေ့ ရလေ၏။

ကလေးငယ်သည် သူမလက်ထဲ၌ အငိုတိတ်သွားသော်လည်း
ခဏကြာလျှင် နို့ဆာနေဟန်ဖြင့် ပြန်လည်ငိုယိုနေလေ၏။

ချောမောလှပသော မိန်းမသည် လှေကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာသို့
လှော်ခတ်သွားလေ၏။

ကမ်းစပ်ရှိ တဲငယ်လေးတစ်လုံးရှေ့တွင် ရွှေ့ကျင်ခြင်းနှင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသော အဘိုးအိုတစ်ဦးထိုင်နေပြီး သူမလက်ထဲရှိ
ကလေးကိုမြင်သောအခါ အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“ဟင် ဘယ်က ကလေးကို ခေါ်လာခဲ့တာတုန်း”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိန်းမပျိုက ကလေးကိုပွေ့ပိုက်၍ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာပြီး
ကလေးငယ်နှင့် တွေ့ဆုံပုံကို ပြော ပြလေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးအိုက ချောမောလှပသော မိန်းမ၏ လက်ထဲရှိ
ကလေးငယ်ကို အထိတ် တလန့် ကြည့်၍

“ဟင် ဒါဆိုရင် ဒီကလေးဟာ ရေမျောခံရတဲ့ ကလေးထင်တယ်၊ ဒါဆိုရင်
သူ့ဆီမှာ မကောင်း တဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးတွေ ပါလာလိမ့်မယ်၊ မိန်းကလေး
သူ့ကိုခေါ်လာရင် ကံဆိုးလိမ့်မယ်၊ ဘေးဒုက္ခတွေ နဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်၊ ရေထဲမှာ
ပြန်မျှောပစ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

အဘိုးအို၏ အလန့်တကြားပြောဆိုသော အမူအယာကြောင့် မိန်းမပျိုက
နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ဒီကလေးကို ခေါ်လာတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးပါရမှာလဲ၊
နောက်ပြီးတော့ ကလေးမိဘတွေက ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ရေထဲမျှောလိုက်တာ
လဲ၊ သူတို့မှာ အကြင်နာ တရား မရှိဘူးလား..”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက သူတို့အရပ်ဒေသ၏
ရေမျောခံရသော ဓလေ့ထုံးစံ ကို အကျဉ်းချုံး၍ ရှင်းပြလေ၏။

အဘိုးအိုက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြရင်း

“ကျုပ်တို့အရပ်မှာ အသက်ရှိပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သက်မဲ့ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ကိုယ့်ကို ခိုက် တယ်လို့ အယူရှိရင် ရေထဲမှာ မျှောလိုက်တာပဲ၊ ဒီလိုရေမျှောရအောင်
နတ်ဆရာတွေက အကြံပေးလေ့ရှိ တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ချောမောလှပသော မိန်းမက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ဒါဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ဒါတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ကလေးဟာ ရေထဲမှာ မျှောခံရရင် အစာငတ်ပြီးသေသွားလိမ့်မယ်၊ ကလေးမိဘတွေနဲ့တွေ့ပြီး ကလေးကို ပြန်ပေးချင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အဘိုးအိုက မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မိန်းကလေးပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်မှာပဲ၊ ဒီဒေသမှာ ရေမျှောခံရတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ပစ္စည်း ကို ဘယ်ပစ္စည်းကိုမဆို ပြန်ယူလေ့မရှိဘူး၊ သူတို့ဟာ ရေမျှောဖို့အတွက် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်လေ့ရှိတယ်...”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ဒီကလေးဟာ ရေထဲမှာပဲ အသက်ဆုံးရမှာပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ အဘိုးအိုက ကလေးငယ်ကိုကြည့်၍

“ကံကြမ္မာဆိုးတွေကို မကြောက်မရွံ့ဘဲ သတ္တိရှိရှိနဲ့ မွေးရဲတဲ့သူရှိရင်တော့ ကလေးအသက် ရှင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဒေသမှာတော့ ဒီလိုလူမျိုး ရှားပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းမပျိုက ကလေးငယ်၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရှု၍ ကရုဏာ စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကလေးအား ရေတွင်မျှောရန် မပြုလုပ်ရက်တော့ပေ။

မိန်းမပျိုသည် ကလေးငယ်ကို မွေးစားလျှင် ကောင်းမည်လောဟု တွေးတောမိလေ၏။

သို့သော် သူမ၏ ဘဝသည်ကြမ်းတမ်းလှ၏။ ဆိုးဝါး၍

နာကြည်းဖွယ်ကောင်းသော အတိတ် ဘဝလည်းရှိ၏ ။

မိန်းမပျိုသည် အတိတ်ဘဝကို သတိရပြီး သူမ၏ လှပသော မျက်နှာလေးသည် တင်းမာလာ ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဘိုးအိုက သူမကိုကြည့်၍

“မိန်းကလေးဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကလေးကို ရေမှာမျှောရင်လဲ မျှောလိုက်တော့လေ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မိန်းမပျိုသည် ကလေးကို အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး သနားကရု ဇာသက်လှသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မကလေးကို မွေးမယ်၊ ချစ်စရာကောင်းပြီး အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ကလေးကို ရေထဲကို ပြန်မ မျှောရက်ဘူး၊ ဒီကလေးနဲ့အတူ ကံကြမ္မာဆိုးတွေပါလာပြီး ကူးစက်ခံရမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မခံမယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ကံကြမ္မာဆိုးအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီထက်ပိုဆိုးစရာမရှိတော့ပါဘူး”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏ ။ အဘိုးအိုက သူမကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“တားလို့မရလဲ မိန်းကလေးရဲ့ သဘောပဲပေါ့၊ ကံကြမ္မာဆိုးတွေ မိန်းကလေးကို မကူးစက် ပါစေနဲ့လို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မိန်းကလေးသည် အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေရင်၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ဟု ရေရွတ်ကာ ကလေးကိုပွေ့ချီ၍ ကျောပိုးအိတ်ကြီးလွယ်ကာ အရှေ့စူးစူးအရပ်ဆီသို့ ထွက် ခဲ့လေ၏ ။

အခန်း(၁)

သူမသည် အရှေ့စူးစူးရှိ နယ်စပ်ရွာကြီးတွင်

စီးပွားရှာရန်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တရုတ်မြန်မာ နယ်စပ်ရွာကြီးတွင် စီးပွားရှာ၍ အလွန်ကောင်းကြောင်း
တရုတ်ဘိန်းစားတစ် ယောက်ထံမှ သတင်းကြားရ၏။

တရုတ်ဘိန်းစားသည် နယ်မြို့လေးတစ်မြို့တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော
သူမ၏ ထမင်းဆိုင်သို့ နေ့စဉ်လာရောက်စားသောက်ရင်း နယ်စပ်ရွာကြီး
အကြောင်းကို မစားရ ဝခမန်းပြောပြလေ့ရှိ၏။

ဒီဒေသမှာ ရွှေကျင်တဲ့သူတွေသိပ်ပေါတယ်၊ ကံထူးရင်တော့ ရွှေကို
အတုံးလိုက်အခဲလိုက် ရတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့အာဏာစက်က
ဒီဒေသကို မပြန့်နွံဘူး၊ အဲဒီ နယ်စပ်ရွာကြီး မှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည်တွေ
ခြေချင်းလိမ်နေပြီး၊ လောင်းကစား၊ အရက်၊ မိန်းမကတော့ အလွန် ပေါတယ်၊
လူဆိုးလူသွမ်းတွေလဲ ဒီဒေသမှာ ကျင်လည် ကျက်စားလေ့ရှိတယ်၊
နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်ဖြစ် နေတော့ ဥပဒေက လက်လှမ်းမမီတာများတယ်

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်ဘိန်းစား၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ
နားထောင်နေသော မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“အစိုးရရဲ့ အာဏာစက် မပြန့်နွံနိုင်တဲ့နေရာမှာ စီးပွားရှာလို့
ကောင်းပါ့မလား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ တရုတ်ဘိန်းစားက ရယ်မော၍

“စီးပွားရှာလို့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီဒေသကို ရောက်လာတဲ့သူတွေက လက်ဖျားငွေသီးတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ ဒီရွာကြီးက လောင်းကစားရွာကြီးလေ၊တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည် ကြီးတွေဟာ ဒီဒေသကို လောင်းကစားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်၊ သူတို့ ဟာ လောင်းကစားလို့ပရင် ဒီနိုင်ငံက ရွှေနဲ့ ကျောက်စိမ်း၊ ရှားပါးဆေးမြစ်ဆေးဥနဲ့ ရှားပါးတဲ့ သတ္တ ဝါ တွေကို ဝယ်ယူသွားလေ့ရှိတယ်၊ ဒီရွာကြီးကို အမှီပြုပြီး အနီးအနားရွာကလူတွေတောင် စီးပွားဖြစ် နေကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နယ်စပ်ရွာကြီးဆိုတော့ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ အာဏာစက် မပြန့်နှံ့နိုင်ဘူး၊ လူဆိုးလူ သွမ်းတွေ အလွန်ပေါ့ပြီး လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ရန်ရှာဖို့ သိပ်လွယ်တယ်၊ ဒီဒေသမှာ လူတစ် ယောက်သေဆုံးရင် လက်သည်မပေါ်တာများတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုက ပခုံးတွန့်၍

“ကြောက်စရာကြီး မင်းမဲ့ဒေသလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ဘိန်းစားက

“ဒါပေမဲ့ ဒီဒေသမှာ အေးချမ်းသာယာမှုရှိအောင် ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ရွှေဝန်တဲ့၊ သူဟာ ဒီဒေသမှာ အကြီးဆုံးလောင်းကစားခိုင်ကြီးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထား တယ်။ အရည် အချင်းရှိတဲ့ တပည့်တပန်းတွေလဲ အများကြီးရှိနေတယ်။ ဒီဒေသမှာ ရွှေဝန်ကို လူဆိုး လူသွမ်းတွေတောင် ဖိန့်ဖိန့် တုန်အောင် ကြောက်ရတယ်။ သူဟာ အဲဒီ မှာတော့ သြဇာအာဏာအကြီး ဆုံးပဲ၊ သူ့ကို မထိလေးစားလုပ်တဲ့လူဆိုး လူသွမ်းတွေဟာ လူမသိ၊ သူမသိပျောက်ဆုံးသွားလေ့ရှိ တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင် ဒီလူကြီးကလဲ ဒုစရိုက်သမားကြီးတစ်ယောက်ပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစားက ခေါင်းခါ၍

“ရွှေဝန်ကို ဒုစရိုက်သမားလို့ ပြောရခက်တယ်။ သူဟာ

လောင်းကစားဝိုင်း ထောင်တာကလွဲရင် မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဒီဒေသက ကုန်စည်တွေကို တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည်တွေကို ရောင်းချ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမဲ့ဒေသလိုဖြစ်နေတဲ့ ဒေသမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေလို့မရတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီဒေသမှာ စီးပွားရှာချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အရင်ဆုံး ရွှေဝန်ကို လာတွေ့ပြီးအသိပေးရတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေဝန်ကို စောင့်ရှောက်ပါဆိုပြီး အခကြေးငွေပေးတယ်၊ ရွှေဝန်ဟာ အခကြေးငွေရပြီးရင် အဲဒီ လူ ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒါဆိုရင် ဒီလူကြီးဟာ လူမိုက်အလုပ်လဲ လုပ်တာပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ တရုတ်ဘိန်းစားက သက်ပြင်းချ၍

“လူမိုက်အလုပ် လုပ်သလားဆိုတာတော့ ပြောရခက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့

ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ အာဏာ စက်နဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့နေရာမှာ သူ့လို လူတစ်ယောက်ရှိနေတာ ကောင်းပါတယ်၊ သူမရှိရင် ဒီဒေသမှာ လုံခြုံမှုမရှိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည်မကြီးမှာနေပြီး ငွေရှာတာထက် ဒီဒေသမှာငွေရှာရတာ ပိုပြီးလွယ် တယ်၊ အောင်မြင်ကြီးပွားချင်တဲ့လူတွေကတော့ အရဲစွန့်ပြီး ဒီဒေသကို ထွက်ခွာလေ့ရှိတယ်၊ မိန်း ကလေးဟာ ကြီးပွားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတာ ကျုပ် ရိပ်စားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် တရုပ်မြန်မာနယ်စပ်ကိုသွားပြီး စီးပွားရှာဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ အကယ်၍ ဒီဒေသကိုရောက်ရင်တော့ ရွှေဝန်ကို သွားတွေ့ဖို့ မမေ့ ပါနဲ့၊ သူ့ရဲ့စောင့်ရှောက်မှုကို ခံပြီး စီးပွားရှာမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်ကင်းပါလိမ့်မယ်။”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မိန်းမပျိုသည် ထိုအချိန်မှစ၍

တရုတ်မြန်မာနယ်စပ်ရွာကြီးသို့ သွားရောက်၍ စီးပွားရှာချင်စိတ်များ
ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

သူမသည် ဥစ္စာစီးပွားများကို ရှာဖွေ၍ ရရှိသော ငွေကြေးဥစ္စာများနှင့်
သူမဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက် များကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်ကြံစည်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ ခနော်ခနဲ့ ထမင်းဆိုင်ကလေးကိုပိတ်၍ တရုတ်
မြန်မာနယ်စပ် ရွာကြီးသို့ အရဲစွန့်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုသည် မန္တလေးမြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး မန္တလေးမြို့မှ တစ်ဆင့်
နောင်ချို၊ သီပေါ၊ လားရှိုး၊ ကွတ်ခိုင် ကားလမ်းအတိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းသို့
ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၊ ကြူကုတ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ
ရှမ်းလူမျိုးကုန်သည်များနှင့်အတူ တရုတ်မြန်မာနယ်စပ်
မုံးကိုးရွာကြီးသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

မုံးကိုးရွာကြီးသို့ သွားသောခရီးသည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှပြီး
ဝန်စည်စလှယ် များကို လား သတ္တဝါများဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ သက်ဆောင်ရလေ၏။

တောလမ်းခရီးကို ခရီးဆက်ရာတွင် သူမနှင့်အတူ လမ်းကြိုသွားသော
ရှမ်းလူမျိုးကုန်သည် များသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူများဖြစ်၍ များစွာ
ကံကောင်းလျက်ရှိ၏။

သူမတို့သည် လားသတ္တဝါများဖြင့် တောလမ်းခရီးကို ဖြတ်သန်းကြပြီး
မုံးကိုးရွာကြီးသို့ ရောက် လေ၏။

မုံးကိုးရွာကြီးသည် လွန်စွာစည်းကား၏။ သို့သော် သူမတို့ ဦးတည်ရာ
နယ်စပ်လောင်းကစား ရွာကြီးသို့ မရောက်သေး။

မုံးကိုးရွာကြီးသို့ ကျော်ဖြတ်ပြီး နှစ်နာရီမျှ ခရီးဆက်ပြီးသောအခါ

တရုတ်ဘိန်းစားပြောသော နယ်စပ်ရွာကြီးသို့ ရောက်လေ၏။

ရွာကြီးအတွင်း လူအများနှင့် စည်စည်ကားကား သွားလာနေသောကြောင့် မြို့ကြီးအလား ထင်မှတ်ရလေ၏။

နယ်စပ်ရွာကြီးသို့ နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်မှ ကုန်သည်များ လာရောက်၍ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြ သောကြောင့် အလွန်စည်ကား၏။

ရွာကြီးအတွင်း နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးများကို တွေ့ရသဖြင့် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ကဲ့သို့ ရှိ နေလေ၏။

ရွာလမ်းမကြီးကို ကျောက်တုံးများဖြင့် ခင်းကျင်းထား၏။

ရွာကြီးထဲရှိ အိမ်ကြီးများမှာ လောင်းကစားလုပ်ငန်းနှင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးများပင်ဖြစ်၏။

သူမသည် ရှမ်းကုန်သည်များနှင့် လမ်းခွဲပြီး ရွာတောင်ဘက်ရှိ ဈေးတန်းကြီးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ ၏။

ဈေးတန်းတစ်နေရာတွင် မျောက်၊ မိကျောင်း၊ တောကြောင်၊ မြွေ စသည့်သတ္တဝါများကို လှောင်အိမ်ဖြင့်ထည့်၍ ရောင်းချနေသူများကို မြင်တွေ့ရ၏။

ဈေးတန်းကြီးတစ်ခုလုံး လူများနှင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေပြီး ရှားပါးသော မချစ်ဥ၊ ဂျင် စင်ဆေးမြစ်၊ ခန်းတောက်မြစ် စသည့် ဆေးဝါးများကို ရောင်းချနေသူများလည်းတွေ့၏။

ထို့အပြင် မျက်လှည့်ဆရာများ၊ မြွေအလမ္မာယ်ပညာရှင်များ၊ သိုင်းကစား၍ အလှူခံနေသူများ စသည်ဖြင့် လူပေါင်းစုံကို တွေ့ရ၏။ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသား လူတန်းစားများအတွက် လမ်းနံ ဘေးတွင် အန်စာဖြင့် လောင်းကစားပိုင်းများကိုလည်း တွေ့ရ၏။

မိန်းမပျိုသည် ရွာကြီးထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး လမ်းတစ်နေရာသို့

ရောက်သောအခါ တည်းခိုအိမ်ဟု ရေးသားထားသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ဝင်ကာ အခကြေးငွေကို မေးမြန်း၍ တည်းခိုခဲ့ လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ညနေစောင်းသောအခါ တည်းခိုအိမ်ပိုင်ရှင် လူဝကြီး၏ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ညစာ စားရန် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရွာကြီး၌ မြန်မာထမင်းဆိုင် နည်းပါးလှပြီး တရုတ် အစားအစာများကို ရောင်းချသောဆိုင်များသာလျှင် များပြားလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် တည်းခိုအိမ်၌ တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် မနက်စောစောလမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ ၏။

ရွာနှင့် အတော်အတန်ဝေးသော အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့ ရ၏။

မြူများဝေနေသဖြင့် စမ်းချောင်းကလေးသည် ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်လှ၏။ စမ်းချောင်း တစ်နေရာတွင် လှေငယ်လေးတစ်စီးကိုလည်း တွေ့ရ၏။

လှေငယ်ပေါ်တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး ထိုင်၍ ငါးမျှားနေ၏။

မိန်းမပျိုက စမ်းချောင်းထဲမှာ လှေစီးချင်သောကြောင့် အဘိုးအိုထံမှ လှေကို ငှားရမ်းသော အခါ အဘိုးအိုက။

“ဒီဒေသမှာ ဘာတစ်ခုမှအလကားမရဘူး၊ မိန်းကလေး၊ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ပေးရင် တစ်မနက် ခင်းလျုံး လှေစီးနိုင်တယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် အဘိုးအိုကို ပိုက်ဆံတစ်မတ်ပေး၍ စမ်းချောင်းထဲတွင် လှေတစ်စီးဖြင့် လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏။

သူမသည် လှေကို ကိုယ်တိုင်လှော်၍ သာယာလှပသော ရှုခင်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှု၏။

စမ်းချောင်းထဲတွင် မျောပါနေသော ပန်းကလေးများကို လိုက်လံ ဆယ်ယူ၍ သူမသည် တစ်ခဏမျှ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ဆိုးဝါးလှသော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို မေ့နေမိ၏။

ထိုသို့ လှော်ခတ်ရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ကလေးငိုသံကြားရပြီး ရေတွင်း မျောလိုက် သော ကလေး၏ လှေငယ်လေးကို တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် မိန်းမပျိုသည် ကလေးငယ်ကို သူမ၏ လှေထဲသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုသည် ကလေးငယ်ကို အဘိုးအို တားဆီးနေသည့်ကြားမှ သနားကရုဏာသက်လှ သဖြင့် မွေးမြူရန် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။

သနားစဖွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦးကို မွေးမြူရုံမျှနှင့် ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာများ ကူး စက် မည် ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်ယူဆခြင်းမရှိပေ။

သူမသည် ချစ်စဖွယ် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ပိုက်၍ လောင်းကစားရွာကြီးသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

တည်းခိုအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ပိုင်ရှင်လူဝကြီးသည် သူမ၏ ကလေးကိုကြည့်၍

“ဟင် ဘယ်က ကလေးကို ယူလာတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမပျိုက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြန်လည်ပြောဆို၍ ကလေးငယ်အ တွက် ကရုဏာသက်လှ၍ မွေးစားရန် ယူဆောင်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

တည်းခိုအိမ်ပိုင်ရှင်လူဝကြီးသည် သူမကို တအံ့တဩကြည့်၍

“ဒီဒေသမှာ စီးပွားရှာမယ်ဆိုသေးတယ်၊ ကံကြမ္မာမကောင်းတဲ့

ကလေးကိုလဲ မွေးစားဦးမယ်၊ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလုပ်
ကောင်းကောင်းလုပ်လို့ရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိန်းမပျိုက သက်ပြင်းချ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရေထဲမှာ
အသက်မဆုံးစေချင်ဘူး၊ ကလေး ရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မအလုပ်လုပ်တဲ့အခါ
အခက်အခဲတော့ရှိမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ဟု တီတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကလေးငယ်သည်
နို့ဆာလာဟန်ဖြင့် အော် ဟစ်ငိုယိုလေတော့၏။

မိန်းမပျိုသည် ကလေးနို့ဆာနေသဖြင့် ခြေမကိုင်မိ၊
လက်မကိုင်မိဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် လူဝကြီး၏ အကူအညီနှင့်ပင် ရွာထဲရှိ
ကလေးအမေမိန်းမများကို သွားရောက် တောင်းပန်၍ ကလေးကို နို့တိုက်ရန်
ပြောဆိုရ၏။ ရွာရှိသားသည် မိန်းမများသည် ကံကြမ္မာမကောင်း သော ကလေးကို
နို့တိုက်ရန် ဆန္ဒမရှိသော်လည်း မိန်းမပျိုက အခကြေးငွေပေးမည်ဆိုသောအခါ နို့
တိုက်ရန် သဘောတူကြ၏။

ဤဒေသတွင် ငွေရှိလျှင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသည်ဆိုသော
စကားသည် မှန်ကန် နေပြီ ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိန်းမပျိုသည် နယ်စပ်ရွာကြီးသို့ရောက်ပြီး
တစ်ပတ်ကြာသည်အထိ မည်သည့် စီးပွားရေးကိုမျှ မလုပ်ကိုင်နိုင်ဘဲ
ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်နေလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် နယ်စပ်ရွာကြီးသို့ ရောက်ရှိပြီး

တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့တွင် လူဝကြီးကိုခေါ်၍ ရွှေဝန်ဆိုသူအကြောင်းကို
မေးမြန်းလေရာလူဝကြီးက

“ဒီရွာကြီးမှာတော့ ရွှေဝန်ဟာ တန်ခိုးဩဇာအကြီးဆုံးပဲ၊ ဒီမှာ
အလုပ်လုပ်မဲ့လူအားလုံး ရွှေဝန် နဲ့တွေ့ဆုံပြီး ကိုယ်လုပ်မယ့်အလုပ်ကို အသိပေးပြီးမှ
လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ရွှေဝန်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကိုခံ ယူပြီး အလုပ်လုပ်ရင်
ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို အတိုက်အခံလုပ်မဲ့ လူ နည်းသွားတယ်။ ရွှေဝန်ကို ဒီအရပ်မှာ တော့
ရွာစားကြီးလို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုသည် ရွှေဝန်ဆိုသူကို ပိုမို၍
စိတ်ဝင်စားလာပြီးလျှင်

“ရွှေဝန်ဆိုတဲ့လူဟာ အတော်ဩဇာကြီးတာပဲနော်၊ မြေပြန့်မှာ
နေကတည်းက သူ့အကြောင်း ကို တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ယောက်ပြောလို့
ကျွန်မကြားဖူးတယ်။ ကျွန်မ ဒီအရပ်ကိုရောက်ခဲ့တာလဲ တရုတ်ဘိန်းစားရဲ့
တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပဲ၊ ဒါနဲ့ ရွှေဝန်ဆိုတဲ့လူက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ
တည်းခိုအိမ်ပိုင်ရှင်လူဝကြီးကသက်ပြင်းချ၍

“ရွှေဝန်ဟာ အသက်သိပ်မကြီးသေးဘူး၊ သူ့အသက်ဟာ
လေးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေး တယ်။ သူဟာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်
အရွယ်ကတည်းက ဒီရွာကြီးမှာ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်နဲ့ လူအ
များရဲ့ကောင်းကျိုးကိစ္စတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့တယ်။ ဒီဒေသက ပြည်သူတွေကို
မတရားဖိနှိပ်နေ တဲ့ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည်တွေကို
ရွှေဝန်ဦးဆောင်ပြီးဖြေရှင်းခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရွှေဝန်ဟာ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့
လူသိများထင်ရှားလာပြီး အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ရွာရဲ့အကြီးအကဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရွှေဝန်ဟာ
အရည် အချင်းရှိတယ်။ သူတစ်ပါးကို မတရားဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။

သူကိုယ်တိုင်လဲ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေဖွင့်ပြီး စီးပွားရှာတယ်၊ ဒီဒေသကို တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည်တွေ အများကြီး လာတဲ့အတွက် ကုန်သည်တွေရဲ့ ပိုက်ဆံတွေဟာ ရွှေဝန်အိတ်ထဲကို ဝင်ကုန်တာများတယ်၊ ရွှေဝန်မှာ တပည့်တပန်းတွေပေါတယ်၊ သူတို့ဟာ လူဆိုးလူသွမ်းတွေလဲပါတယ်၊ ရွှေဝန်ဟာ သူ့ရဲ့ တပည့် တပန်းတွေ အားကိုးနဲ့ ဒီဒေသကို အေးချမ်းသာယာအောင် ထိန်းသိမ်းနေတာလဲဖြစ်တယ်။”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။ မိန်းမပျိုသည် ရွှေဝန်ဆိုသူအကြောင်းကို တွေးတာ၍ ရွှေဝန်သည် လူဆိုးဟု ခေါ်ရခက်သလို လူကောင်းဟုလည်း မဆိုနိုင်ဟု တွေးတောမိလေ၏ ။

မိန်းမပျိုသည် ထိုနေ့ညနေမှာပင် ကလေးငယ်ကို လူဝကြီးဇနီး၏ လက်သို့အပ်နှံကာ ထိုရွာ ကြီးတွင် တန်ခိုးဩဇာရှိသော ရွှေဝန်ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံရန် ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

ရွှေဝန်၏ လောင်းကစားအိမ်ကြီးသည် ရွာလယ်တွင်ရှိပြီး ရွာ၏ အကြီးဆုံး လောင်းကစားခိုင်ဟု လည်း သိရ၏ ။

ရွှေဝန်သည် သူ၏ လောင်းကစားအိမ်ကို သုံးထပ်ဆောက်ထားပြီး သုံးထပ်တိုက်၏ ။ ခေါင်မိုး ပေါ်တွင် မျှော်စင်သဖွယ် စင်မြင့်လေးရှိ၏ ။

ရွှေဝန်သည် ထိုမျှော်စင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ မှန်ဘီလူးတစ်လက်ဖြင့် အနီးအနားဒေသ၏ ရှုခင်း များကို ကြည့်ရှုလေ့ရှိသည်ဆို၏ ။

မိန်းမပျိုသည် ခဏကြာသောအခါရွယ်လယ်ရှိ ရွှေဝန်၏ လောင်းကစားအိမ်ကြီးကို ရောက်သွား လေ၏ ။

လောင်းကစားအိမ်ကြီးထဲတွင် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ကုန်သည်များပြည့်ကြပ်နေပြီး မိန်းမပျိုသည် အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်၍ လောင်းကစားဝိုင်းများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏ ။

သူမသည် အိမ်ကြီး၏ လှေကားထစ်များအတိုင်း အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ ။

အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် လောင်းကစားပိုင်းများမရှိဘဲ ခမ်းနားလှသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များနှင့် အလှဆင်ထား၏။ ။

မိန်းမပျိုသည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်၏။ ။
လှပခမ်းနားမှုကိုငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် အနီးသို့ လူသန်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး

“ဟေ့ကောင်မလေး၊ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို မတက်ရဘူး၊ ပြန်ဆင်းပါ”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။ ။

မိန်းမပျိုက ရွာစားကြီးနှင့်တွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုသောအခါ မှပင် လူသန်ကြီးက အံ့ဩ ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ သူမကို အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ။

ထိုအခန်းတွင် မှိန်ပြပြအလင်းရောင်ရှိပြီး ခန်းဆီးများမှာ လှပသော အနီရောင်ပုတီးစေ့ များ ဖြစ်၏။ ။

လူသန်ကြီးက မိန်းမပျိုကို အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားရန် အချက်ပြလိုက်၏။ ။

မိန်းမပျိုသည် မှိန်ပြပြအလင်းရောင်ရှိသော အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သောအခါ လွန်စွာခွံညား သောကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ကျောပေး၍ ထိုင်နေသော လူတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ ။

မိန်းမပျိုသည် ထိုသူ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရှု၍ အသံပြုရန်သင့်မသင့် စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ရွှေဝန်ဆိုသူက ကုလားထိုင်ကြီးကိုလှည့်၍ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။ ။

မိန်းမပျိုသည် ရွှေဝန်၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရှု၍ အနည်းငယ်

အံ့ဩသွားလေ၏။

ရွှေဝန်ဆိုသူသည် ဤရွာကြီးတွင် များစွာဩဇာညောင်းလှ၍ လူကြမ်းသူကြမ်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့၏။ သို့သော် လက်တွေ့ မြင်ရသောအခါ ရွှေဝန်သည် နှုတ်ခမ်းမွှေးစစရှိသော လူချောလူခန့်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ရွှေဝန်က မိန်းမပျို၏ လှပသော ရုပ်ရည်ကိုကြည့်၍

“မိန်းကလေး ကျုပ်ကိုဘာကိစ္စ တွေ့ချင်တာလဲ၊ ဒီဒေသမှာကျုပ်ကတော့ အထိုက်အလျောက် ဩဇာရှိပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီ လိုရင်ပြောပါ”

ဟု တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အမူအယာဖြင့် ပြောလေ၏။ မိန်းမပျိုက ရွှေဝန်၏ ဟန်ပန် ကို အနည်းငယ် အထင်ကြီးလေးစားသွားပြီး ဤအရပ်တွင် စီးပွားရှာရန် ပြည်မဒေသမှာ ထွက်ခွာလာခဲ့ ကြောင်း အသိပေးလေ၏။ ရွှေဝန်သည် မိန်းမပျို၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ပြည်မကနေ စီးပွားရှာချင်လို့ ဒီအရပ်ထိအောင်လာတယ်၊ ဟုတ်လား၊ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒီအရပ် မှာ အစိုးရရဲ့ အာဏာစက်မပြန့်နှံ့ဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်သိပ်များတယ်၊ အထူး သဖြင့် ချောမောလှပတဲ့မင်းလို မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီးတောင် အန္တရာယ်ရှိသေးတယ်၊ ဘာလို့များ ဒီလောက်ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ အရပ်ဒေသမှာ စီးပွားရှာချင်ရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြတင်းပေါက်မှ အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မဘဝမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီရည်ရွယ်ချက်အတွက် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိဖို့လိုတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေများများနဲ့ မြန်မြန်ရအောင် ဒီဒေသကို အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ။

အန္တရာယ်တွေအများကြီးရှိတာတော့ ကျွန်မလဲ ကြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ် တိုင်ကာကွယ်ရမှာပေါ့။ ရှင်လဲ ကျွန်မကိုအကူအညီပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ရွှေဝန်ဆိုသူက သက်ပြင်းချ၍

“ဒီအရပ်မှာတော့ လူတိုင်းကို ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှ ကူညီနေပါတယ်။ လူတွေကလဲ ကျုပ်ကို အခကြေးငွေပေးပြီး စောင့်ရှောက်ခိုင်းကြတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ပေးတဲ့ အခကြေးငွေကို ကျုပ်မယူ ပါဘူး။ ကျုပ်ဆီမှာ နေထိုင်တဲ့ တပည့်တပန်းတွေကို ခွဲဝေပေးလိုက်တာပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မလည်း သူများတွေလို အခကြေးငွေပေးပါမယ်။ ဒီအရပ်မှာ ဘယ်လိုစီးပွားရေးလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ ရွှေဝန်က မိန်းမပျိုကိုကြည့်၍

အနီးရှိကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်း ကာ

“ဒီဒေသမှာတော့ လောင်းကစားခိုင်ဖွင့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ စားသောက်ဆိုင်နဲ့ ပြည့်တန်ဆာ လုပ်ငန်းလည်းကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ ပြည့်တန်ဆာခန်းဖွင့်တာ အားမပေးဘူး။ ပြည့်တန်ဆာခန်းတွေကို ကျုပ်လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကုန်သည်တွေက တောင်းဆိုတော့လဲ ဒီအလုပ်ကို လုပ်တဲ့သူရှိတာပဲ။ ဒီအလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံသားတွေကတော့နည်း ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အရင်းအနှီးရော ရှိရဲ့လား”

မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မမှာ လုံလောက်တဲ့ အရင်းအနှီးရှိပါတယ်။ ဒီအရပ်ကိုရွှေဒင်္ဂါးတွေ သယ်လာခဲ့တယ်။ ထုခွဲရောင်းချဖို့ကိုတော့ ရှင့်ကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ရွှေဝန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ရပါတယ်၊ ကျုပ်ရောင်းပေးပါမယ်၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ရောင်းပြီးရင်တော့

မြန်မာအစားအစာတွေကို ရောင်းချတဲ့

စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကိုဖွင့်စေချင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ

တရုတ်အစားအစာရောင်း တဲ့ဆိုင်တွေပဲများတယ်၊

မြန်မာထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်းရှားတယ်၊ ထမင်းဆိုင်နဲ့ လောင်းကစား

လုပ်ငန်းကိုတွဲလုပ်ရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မိန်းမပျိုက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“မြန်မာထမင်းဆိုင်ဖွင့်ဖို့ဆိုရင်တော့ ကျွန်မလဲ ဝါသနာပါတယ်၊

လောင်းကစားတော့ မလုပ် ချင်ဘူး၊ ထမင်းဆိုင်သီးသန့်ပဲ လုပ်ချင်တယ်၊

မြေပြန့်မှာနေတုန်းကလဲ ကျွန်မ ထမင်းဆိုင်ပဲ ဖွင့်ခဲ့ တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထို့နောက်တွင်မူ မိန်းမပျိုသည် ရွှေဝန် ဧည့်ခံသော

လွန်စွာရှားပါးသည့် မြွေဖြူ သားစွပ်ပြုတ်ကိုသောက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏ ။

*

အခန်း(၂)

သူမသည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဂုံနီအိတ်ကြီးအတွင်း လျှို့ဝှက်စွာ သယ် ဆောင်လာသော ရွှေဒင်္ဂါးအပြားတစ်ရာကို ရောင်းချပေးရန် ရွှေဝန်၏ လက်သို့ အပ်နှံလေ၏။

ရွှေဝန်သည် သူမ၏ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရှေးဟောင်းရွှေဒင်္ဂါးမှန်း သိရှိ၍ သူတစ်ပါးကို မရောင်း တော့ဘဲ ၎င်းကိုယ်တိုင်ပင် ထိုက်သင့်သော အခကြေးငွေပေး၍ ဈေးဖြတ်ပြီး ဝယ်ယူခဲ့၏။

ထို့နောက် လောင်းကစားအိမ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို မိန်းမပျိုအား ရောင်းချ၍ ထိုနေရာမှာပင် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်စေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ရွှေဝန်ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ကြီးကိုဝယ်ယူ၍ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ရန် တဖြည်းဖြည်း ပြင် ဆင်ရလေ၏။ ကလေးငယ်ကိုလည်းနေ့စဉ် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရလေ၏။

သူမသည် နောက်ပိုင်းတွင် ကလေးငယ်အား ရွာစွန်ရှိ ကုလားလူမျိုးတစ်ဦးပိုင် ဆိတ်ခြံမှ ဆိတ်နို့များကို ဝယ်ယူ၍ တိုက်ကျွေးရလေ၏။

ရွာတွင်းရှိ သားသည် မိန်းမများသည် ကလေးငယ်ကို ချစ်ခင်ကြသော်လည်း ရေတွင်မျှောခံရ သော ကလေးငယ်ကို ကြာရှည်နို့တိုက်လိုသော ဆန္ဒမရှိပေ။

မိန်းမပျိုသည် ရွှေဝန်ပိုင်ဆိုင်သောအိမ်ကြီးကိုဈေးဖြတ်၍ ဝယ်ယူပြီးသောအခါ သူမက

“ဒီရွာကြီးမှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်တဲ့အတွက် အန္တရာယ်တွေက
စောင့်ရှောက်ပေးခအနေနဲ့ ရှင့်ကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ရွှေဝန်က လက်ကာပြ၍

“ပထမတော့ အခကြေးငွေတောင်းမလို့ပဲ၊ အခုတော့ မိန်းကလေးကို
အခကြေးငွေ မတောင်း တော့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မိန်းကလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျလို့ပဲ၊ မိန်းကလေးဟာ ကံကြမ္မာညံ့ဖျင်းလို့
သူများစွန့်ပစ်သွားတဲ့ ကလေးကို ရေထဲကဆယ်ပြီး မွေးစားလိုက်တယ်ကြားတယ်၊
ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ကျုပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒီဒေသက လူတွေဟာ
အတော်အယူသည်းကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ အယူသည်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်ပြုပြင်ဖို့
ကြိုးစားပေမဲ့ မအောင်မြင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ကံကြမ္မာ မကောင်းဘူးဆိုတဲ့
ကလေးကို မိန်းကလေး ကြီးပြင်းအောင်မွေးမြူပါ၊ ပြီးတော့ တိုးတက်အောင် သွန်
သင်ဆုံးမပေးပါ၊ မိန်းကလေးရဲ့ အယူသည်းတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့
ကျုပ်ကရာသက်ပန် စောင့်ရှောက်ခမယူဘဲ မိန်းကလေးရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို
အကူအညီပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုသည် အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး

“ဟင် ဒါဆိုရင် ကံမကောင်းဘူးဆိုတဲ့ ကလေးက
ကျွန်မကိုအကျိုးပြုနေပြီပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက် တာရှင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးကို
အောင်မြင်ကြီးပွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်မ မွေးမြူ ဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ရွှေဝန်သည် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသောမိန်းမပျို၏
လှပသော နောက်ကျော ကိုကြည့်၍

“မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ကိုပြောပါဦး”

ဟု တီးတိုးမေးမြန်းလိုက်၏။ မိန်းကလေးက

ကျောခိုင်းနေရာမှလှည့်မကြည့်ဘဲ

“မကြေးမုံ”

ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ရွှေဝန်သည်

မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မကြေးမုံ၊ မကြေးမုံ၊ သိပ်လှပြီး မြန်မာဆန်တဲ့ နာမည်လေးပဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် မကြေးမုံဆိုသော မိန်းမပျိုသည် နယ်စပ်ရွာကြီး၌

မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ကိုစတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့၏။

ထိုရွာကြီးတွင် မြန်မာထမင်းဆိုင်ရှားပါးပြီး

တရုတ်စားသောက်ဆိုင်များပြားသဖြင့် သူမ၏ ဆိုင် သည်ဖွင့်ကာစမှာပင်

များစွာရောင်းချရလေ၏။

သူမ၏ ဆိုင်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ ခမ်းနားလှပစေရန် ရွှေဝန်၏

တပည့်တပန်းများက လာရောက် အကူအညီပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မကြေးမုံ၏ မြန်မာထမင်းဆိုင်သည် စားချင်စဖွယ်ရှိပြီး

လှပတင့်တယ်လေ၏။

မကြေးမုံသည် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ဖူးသူ ပီပီ ထမင်းဟင်းများကို

ကောင်းမွန်စွာချက်ပြုတ်တတ် ၏။ အစပိုင်းတွင် ထမင်းဆိုင်ကို သူမကိုယ်တိုင်ပင်

ချက်ပြုတ်လေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ထမင်းစားသောက်သူများပြားသဖြင့်

ဆိုင်တွင်ကူညီရောင်းချ ရန် ရွာထဲရှိ မိန်းကလေးများကို ခေါ်ယူရလေ၏။

မကြေးမုံသည် သူမ၏ ထမင်းဆိုင်ကလေး အောင်မြင်နေသဖြင့်

လွန်စွာပျော်ရွှင်နေလေ၏။

သူမ၏ ဆိုင်သို့ တည်းခိုအိမ်မှာလူဝကြီး ရောက်ရှိလာပြီး သူမ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းသာ ကြောင်းပြောဆို၍ လူဝကြီးက

“တကယ်တော့ မကြေးမုံရဲ့ ထမင်းဆိုင်အောင်မြင်တာဟာ ထမင်းဟင်းတွေ အချက်အပြုတ် ကောင်းတာထက်၊ ရွှေဝန်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပြောရင် ပိုမှန်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မကြေးမုံသည် အံ့ဩသွားပြီး

“ဟင် ရွှေဝန်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ဟုတ်လား၊ ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ပြောနိုင်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက

“ရွှေဝန်ဟာ မိန်းကလေးရဲ့ ထမင်းဆိုင်ကို သိပ်ဂရုစိုက်နေတယ်၊ တကယ်တော့ ရွှေဝန်ဟာ ရွာလယ်မှာရှိတဲ့ ဆိုင်နေရာကို ဘယ်သူဝယ်ဝယ် ရောင်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးကိုတော့ သူ့ရဲ့ အိမ်ကို ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ရောင်းခဲ့ရုံမကဘူး၊ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့အတွက်လည်း သူ့တပည့်တွေကို လွှတ်ပြီး အကူအညီပေးခဲ့တယ်၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည်တွေကိုလဲ မိန်းကလေးရဲ့ ထမင်းဆိုင်ကို စားသောက်အောင် တိုက်တွန်းပေးခဲ့တယ်လို့လဲသိရတယ်။ ဒါကြောင့် ရွာထဲက ကုန်သည်တွေက ဒီကိစ္စကို သိပ်အံ့ဩနေကြတယ်၊ ရွှေဝန်ဟာ သူ့ကိုရွာစားကြီးလို့ ချစ်စနိုး ခေါ်ခံရသလိုပဲ၊ သူတစ်ပါး ကိုအကူအညီပေးတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ သူများထက်အများကြီးပိုတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ မကြေးမုံက မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး အံ့ဩသွားလေ၏။ သူမက နားမလည်ဟန် ဖြင့်

“ဟင် အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“မိန်းကလေး စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ ရွာထဲကလူတွေက မိန်းကလေးနဲ့

ရွှေဝန်ဟာ တိတ်တခိုး ဖြစ်နေကြတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ မိန်းကလေးဟာ

ရွှေဝန်ရဲ့ နောက်မယားဖြစ်မယ့်လူလို့ ယူဆနေ ကြတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ မကြေးမုံသည် လူကြီး၏

စကားကြောင့်ထိတ်လန့်သွားပြီး

“အို၊ လူတွေက ခက်လိုက်တာ၊ ကျွန်မရဲ့၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေတော့

ကျဆင်းပါပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ရွှေဝန်ဟာ မိန်းကလေးကိစ္စနဲ့တော့ အရှုပ်အရှင်းမရှိပါဘူး၊ သူဟာ

အရင်ကတော့ မိန်း မတစ်ယောက်ကို ယူခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက်တော့ အဲဒီ မိန်းမကို

အိမ်ကြီးပေါ်က မောင်းချခဲ့တယ်၊ ဒီမိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲသွားပြီးကတည်းက

ရွှေဝန်ဟာ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်တော့ဘူး၊ ရွှေဝန်ဟာ မိန်းမ တွေနဲ့

ကင်းကင်းနေတတ်ပေမယ့် မိန်းကလေးကိုတော့ အတော်ကြီး

ဂရုပြုတာတွေ့ရတယ်။”

ဟု ပြောဆိုလေတော့၏။ မကြေးမုံသည် ရွာကြီးထဲတွင်

ဖြစ်ပေါ်နေသော သတင်းကြောင့် အတော်ပင် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ရွှေဝန်သည် သူမကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုဂရုစိုက်နေသည်ဆိုပါလား။

သူမ၌ ကြီးမားသော ဘဝရည်ရွယ်ချက်ကြီးရှိသဖြင့်

မည်သည့်ပုရိသယောက်ျားနှင့်မျှ အရော တဝင် မနေရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ရွှေဝန်၏ လူများသည် ထိုနေ့ညနေမှာပင် သူမ၏ ဆိုင်ရှေ့တွင် အနီရောင်အလံတစ်ခုကို လာ၍ စိုက်လေ၏။

အလံကို အနီရောင်ကတ္တီပါစဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ရွှေစာလုံးဖြင့် ကျားတစ်ကောင်၏ ပုံစံ ရေးဆွဲ ထား၏။

မကြေးမုံက ရွှေဝန်၏ လူများကို အလံနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလေရာ ၎င်းတို့က

“ဒီအလံက ရွှာစားကြီးရဲ့အထိမ်းအမှတ်အလံပါ။ ဒီအလံရှိရင် အစ်မလေးရဲ့ဆိုင်ကို ဘယ်လို လူဆိုးလူသွမ်းကမှ မနှောင့်ယှက်ရဲပါဘူး၊ဒါဟာ ရွှာစားကြီးက အစ်မလေးကို အစွမ်းကုန် စောင့်ရှောက်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မကြေးမုံသည် ရွှေဝန်၏ တပည့်များ၏ စကားကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ရွာထဲရှိ လူများ၏ အထင်အမြင်လွဲမှာပိုမိုဖြစ်ပေါ်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။

ရွာထဲရှိ လူများသည် မကြေးမုံ၏ ထမင်းဆိုင်ရှေ့ရှိ အလံကို တအံ့တဩကြည့်ရှုသွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ရွှေဝန်၏ အထိမ်းအမှတ်အလံကို မကြေးမုံ၏ အရှေ့တွင်မြင်ရသဖြင့် ၎င်းတို့ထင် မြင်နေသော ကောလဟာလသည် ပိုမိုခိုင်မာသွားလေ၏။

မကြေးမုံနှင့် ရွှာစားကြီး မကြာမီယူတော့မည်ဟူ၍ ပင် သတင်းထွက်လာ၏။

အချို့သောလောင်းကစားဝါသနာထုံသော ရွှာသားများသည် ရွှေဝန်နှင့်မကြေးမုံ မင်္ဂလာ ဆောင်မည့်လကိုပင် လောင်းကြေးထပ်ကြ၏။

မကြေးမုံသည် ထိုသတင်းများကြောင့် ရွှေဝန်နှင့် အဆက်အဆံမလုပ်ဘဲ

သတိထား၍ နေထိုင် လေ၏။

သူမသည် မွေးစားသားကလေးကိုပင် ဂရုတစိုက်မွေးမြူခဲ့လေ၏။

ကလေးငယ်သည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အရွယ်ရောက်လာလျှင် သူမကို အကူအညီပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။

တစ်နေ့သ၌ မကြေးမုံသည် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီ၍ ရွာတောင်ပိုင်းရှိ တရုတ်လူမျိုးဗေဒင်ဆရာ ကြီးထံသို့ သွားရောက်၍ ကလေးအတွက် နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

ဗေဒင်ဆရာကြီးသည် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် တွက်ချက်၍ ကလေး၏ အမည်ကို နေမင်းဟု ပေးလိုက်လေ၏။ ဗေဒင်ဆရာကြီးက

“ကလေးဟာ ဂဏန်းဗေဒင်ပညာအရကြည့်ရင် ၁၉ ရက်နေ့ဖွားဆိုတော့ တစ်ဂဏန်းရှင်ပေါ့၊ တစ်ဂဏန်းရှင်တွေဟာ ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်၊ ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်၊ သူတစ်ပါးကို ခေါင်းဆောင်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ် ဘူး၊ ခေါင်းမာမာနဲ့ ရှေ့တိုးလုပ်တယ်၊ ကလေးကို တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်မင်းကြီးရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတော့သူရဲ့ အမည်ကို နေမင်းလို့ မှည့်လိုက်တာ လိုက်ဖက်ညီတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ မကြေးမုံသည် သူ၏ သားကလေး၏ နေမင်းဟူသော အမည်ကိုရေရွတ်၍ လွန်စွာသဘောကျသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဗေဒင်ဆရာကြီးကို အခကြေးငွေပေး၍ ဆိုင်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူမ မွေးစားခဲ့သော ကလေး၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို စုံစမ်းကြည့်ရာ တဖြည်းဖြည်း စုံလင် စွာ သိရှိခဲ့လေ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ကလေးထံမှ ဆိုးဝါးသော

ကံကြမ္မာများကူးစက်ခံရမည်ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပေရွက်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသော ဇာတာတစ်ချပ်သာ သက်သေ အဖြစ်ပါ၏ ။

မကြေးမုံသည် ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ မုန့်ဟင်းခါးချက်၍ လူအများကြီး ကျွေးမွေးပြီး ကလေးအတွက် နာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်ခြင်းကို ပြုလုပ်လေ၏ ။

မကြေးမုံ၏ ကလေးအမည်ပေးသောနေ့တွင် ရွှေဝန်ရောက်ရှိလာပြီး ကလေးကို ပွေ့ချီကာ

“နေမင်း နေမင်း သိပ်ကောင်းပြီး အားရှိတဲ့နာမည်ပဲ၊ တစ်နေ့တော့ ဒီကလေးဟာ မကြေးမုံ အတွက် အားကိုးရမယ့်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။”

ဟု ကြိုတင် နိမိတ်ဖက်လေ၏ ။ ရွှေဝန်သည် မကြေးမုံ၏ ထမင်းဆိုင်သို့ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှ လာရောက်စားသောက်၏ ။

မကြေးမုံသည် ရွှေဝန်ကို ပိုက်ဆံမယူဘဲ ကျွေးမွေးလေ၏ ။ ရွှေဝန်သည် မကြေးမုံချက်ပြုတ် သော ထမင်းဟင်းများ လက်ရာကောင်းမွန်ကြောင်း မကြာခဏ ချီးမွမ်းတတ်၏ ။

ရွှေဝန်သည် မကြေးမုံဆိုင်သို့ လာရောက်စားသောက်သည့်အခါတိုင်း မကြေးမုံ၏ လှပသော မျက်နှာကိုငေးမောကြည့်၍ စကားဖောင်ဖွဲ့ပြီးမှ အိမ်ပြန်လေ့ရှိ၏ ။

မကြေးမုံသည် ရွှေဝန်၏ မျက်လုံးများမှ သံယောဇဉ်အရိပ်အယောင်များကို မြင်တွေ့ရသော် လည်း သူမဘဝ၏ ရည်မှန်းချက်များမပျက်မခံနိုင်သဖြင့် ရွှေဝန်၏ မျက်လုံးများကို မသိကျိုးကျွံ ပြု

နေလေ၏ ။

ရွှေဝန်သည် မကြေးမုံကို သံယောဇဉ်ရှိပြီး
တိမ်းညွတ်လိုဟန်ရှိသော်လည်း မကြေးမုံ၏ စိမ်း ကားသော ဆက်ဆံမှုကြောင့်
တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားလေ၏ ။

မကြေးမုံသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏
အလိုကျနေထိုင်ချင်သူမဟုတ်၍ ရွှေဝန်နှင့် လက်ထပ်လိုသော ဆန္ဒမရှိချေ။

သူမဘဝ၏ အိပ်မက်ဆိုးကြီးသည် သူမကို မကြာခဏ
ခြောက်လှန့်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုအိမ်မက်ဆိုးကြီးကို မြင်မက်သည့်အခါတိုင်း သူမသည်
နာကြည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ဝမ်းပန်း တနည်း ငိုယိုခဲ့ရ၏ ။

မျက်ရည်များကုန်ခမ်းသည့်အထိ
ငိုကြွေးပြီးသည့်အခါတိုင်းလက်သီးဆုပ်၍

“လူယုတ်မာကြီး၊ ဒင်းကို မိုးအဆုံးမြေအဆုံးလိုက်ရှာပြီး
ကလဲ့စားချေရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေ့ရှိ၏ ။

*